

<p>Keynesowska funkcja konsumpcji</p> <p>stwierdza, że konsumpcja jest funkcją dochodu do dyspozycji. Ogólna postać funkcji</p> <p>to $C = a + bY$, gdzie:</p> <p>a = konsumpcja autonomiczna</p> <p>b = krańcową skłonność do konsumpcji</p> <p>Y = dochód do dyspozycji</p>	<p>Teoria cyklu życia wyjaśnia wzorce konsumpcji w oparciu o etapy życia jednostek i profile dochodów. Ludzie dostosowują poziom konsumpcji, aby utrzymać stabilny poziom życia. $C = Y - T, W, R, A$; kluczowe czynniki to wiek, dochód, majątek, dostępność kredytu, czynniki demograficzne i oczekiwania.</p>	<p>Teoria stałego dochodu sugeruje, że o poziomie konsumpcji decyduje długoterminowy lub stały dochód jednostek. $C = aYP$, gdzie a to konsumpcję autonomiczną, Y to dochód trwały, P są parametrami funkcji. W teorii, ludzie podejmują decyzje na podstawie oczekiwanego średniego dochodu w długim okresie. Czynniki kształtujące konsumpcję obejmują oczekiwane przyszłe dochody, akumulację bogactwa, dostępność pożyczek/kredytów, czynniki demograficzne, stabilność/niepewność gospodarczą.</p>
<p>Inwestycje w gospodarce odnoszą się do zakupu dóbr kapitałowych lub aktywów finansowych z oczekiwaniem na generowanie dochodu lub przyszłych zwrotów. Można je podzielić na inwestycje mieszkaniowe, biznesowe i publiczne. Inwestycje kształtuje kilka czynników, w tym poziom dochodu i popytu konsumpcyjnej/poziom stopy procentowej/polityka fiskalna i polityka monetarna: (np. kontrola inflacji, stabilność waluty)</p>	<p>Ilościowa teoria pieniądza zakłada, że podaż pieniądza jest kontrolowana przez bank centralny oraz że istnieje stabilny związek między podażą pieniądza, poziomem cen i produkcją gospodarczą. Stwierdza, że wzrost podaży pieniądza doprowadzi do wyższych cen, podczas gdy spadek doprowadzi do niższych cen. Równowaga na rynku pieniężnym jest osiągnięta, gdy ilość popytu na pieniądź jest równa ilości pieniądza podaży.</p>	<p>Keynesowskie teorie pieniądza, sugerują, że równowaga na rynku pieniężnym jest osiągana poprzez interakcję między popytem a podażą pieniądza. Założenia uwzględniają pieniądź będący dominującym aktywem oraz zmienną giełdową. Popyt na pieniądź jest odwrotnie proporcjonalny do stopy procentowej i bezpośrednio proporcjonalny do dochodu. Warunki popytu obejmują popyt transakcyjny/ostrożnościowy/spekulacyjny. Mechanizm osiągania równowagi jest dostosowywaniem stóp procentowych w oparciu o podaż i popyt na pieniądź.</p>
<p>Model wzrostu gospodarczego Solowa przyjmuje następujące założenia: istnieje zagregowana funkcja produkcji, malejące zwroty z kapitału, stałe oszczędności i inwestycje oraz stały wzrost liczby ludności. Przewiduje równowagę i konwergencję w stanie ustalonym. Czynniki wpływającymi na wzrost gospodarczy w tym modelu są postęp technologiczny, inwestycje i akumulacja kapitału, wzrost liczby ludności oraz sprzyjająca polityka i instytucje.</p>	<p>Czynniki wpływającymi na wzrost gospodarczy w modelu z kapitałem ludzkim są: Inwestycje w kapitał ludzki poprzez edukację i opiekę zdrowotną, Postęp technologiczny napędzający produktywność, Akumulacja kapitału rzeczowego (infrastruktura, maszyny), Malejące zwroty z kapitału i pracy, Edukacja i rozwój umiejętności, Badania i rozwój wspierające innowacyjność, Silne instytucje i zarządzanie, Otwartość na handel. Wzrost liczby ludności (wpływa na siłę roboczą i zasoby), Równoważenie wzrostu z ochroną środowiska.</p>	<p>Dwusekterowy model wzrostu zakłada w gospodarce sektory rolnicze i przemysłowe; siłę roboczą, która może swobodnie przemieszczać się między sektorami; akumulację kapitału, który napędza wzrost; postęp technologiczny jest równomierny, istnieje doskonała konkurencja. Prawidłowościami wzrostu są akumulacja kapitału, realokacja pracy, malejące zyski, konwergencja dochodu na mieszkańca. Czynniki wpływającymi na wzrost są inwestycje, postęp technologiczny, wydajność pracy, infrastruktura, czynniki instytucjonalne.</p>
<p>Modele klasyczne zakładają konkurencyjne rynki i elastyczne ceny/płace. Opierają się na siłach rynkowych, aby osiągnąć równowagę. W odpowiedzi na szok popytowy ceny/płace dostosowują się, aby przywrócić równowagę. Polityka pieniężna ma ograniczony wpływ krótkoterminowy, ale stabilność wspiera proces dostosowawczy, umożliwiając gospodarce naturalny ruch w kierunku pełnego zatrudnienia.</p>	<p>Modele klasyczne zakładają konkurencyjne rynki i elastyczne ceny/płace. Opierają się na siłach rynkowych, aby osiągnąć równowagę. W odpowiedzi na szok popytowy ceny/płace dostosowują się, aby przywrócić równowagę. Polityka pieniężna ma ograniczony wpływ krótkoterminowy, ale stabilność wspiera proces dostosowawczy, umożliwiając gospodarce naturalny ruch w kierunku pełnego zatrudnienia.</p>	<p>Model IS-LM to ramy makroekonomiczne, które zakładają stałe ceny i zamkniętą gospodarkę. Analizuje równowagę między rynkiem towarów (krzywa IS) a rynkiem pieniężnym (krzywa LM). Zmiany w polityce fiskalnej (wydatki rządowe, podatki) przesuwają krzywą IS, podczas gdy zmiany w polityce pieniężnej (podaż pieniądza, stopy procentowe) przesuwają krzywą LM. Szoki popytowe mogą również wpływać na krzywą IS, gdzie pozytywne szoki zwiększają produkcję i stopy procentowe, podczas gdy negatywne szoki je zmniejszają.</p>

<p>Model nowej ekonomii zakłada racjonalne oczekiwania, doskonałe informacje, elastyczne ceny, oczyszczanie rynku.</p> <p>Równowaga osiąga przez racjonalne oczekiwania, rozliczenie rynku, arbitraż, efektywnej alokacji. Reaguje na szoki popytowe neutralnością monetarną, racjonalnymi oczekiwaniami, mechanizmami rozliczeń i samokorygującym rynku, neutralnością polityki.</p>	<p>Interpretacje krzywej Phillipsa w adaptacyjnym modelu oczekiwań: w tym modelu przeszłe doświadczenia kształtują oczekiwania. Jeśli bezrobocie jest poniżej naturalnej stopy, przewiduje się wyższą inflację, prowadzącą do wzrostu płac i cen, przesuwając krzywą Phillipsa w górę. I odwrotnie, jeśli bezrobocie przekracza naturalną stopę, niższe oczekiwania inflacyjne wywierają presję na płace i ceny, przesuwając krzywą Phillipsa w dół.</p>	<p>Interpretacje krzywej Phillipsa w racjonalnym modelu oczekiwań: jednostki formułują oczekiwania na podstawie wszystkich dostępnych informacji, szybko je dostosowując. Oczekuje się prób decydentów wykorzystania kompromisu krzywej Phillipsa. Jeśli bezrobocie spadnie poniżej naturalnej stopy, oczekiwania się dostosują, powodując natychmiastowe dostosowanie płac i cen. Krótkookresowa krzywa Phillipsa przesuwana się pionowo do krzywej długoterminowej, co wskazuje na brak długoterminowego kompromisu między inflacją a bezrobociem.</p>
<p>Polityka pieniężna (monetarna) zarządza podażą pieniądza i stopami procentowymi. Reguła Taylora (sugeruje docelową stopę procentową na podstawie panujących warunków ekonomicznych. Zapewnia proste ramy dla banków centralnych do ustalania stóp procentowych. (= Równowaga realna stopa procentowa + cel inflacyjny + $(0,5 \times \text{luka inflacyjna}) + (0,5 \times \text{luka produktowa})$)) i krzywa reakcji kierują decyzjami politycznymi. Modele takie jak keynesowski, nowokeynesowski i DSGE oferują wgląd. Skuteczność zależy od warunków ekonomicznych i stosowanych narzędzi.</p>	<p>Ricardiańska interpretacja deficytu strukturalnego, interpretacja i efektywność polityki fiskalnej według różnych modeli równowagi krótkookresowej: Zmiany w polityce fiskalnej nie mają wpływu na gospodarkę, ponieważ jednostki przewidują i kompensują przyszłe podwyżki podatków, neutralizując wpływ obecnych zmian politycznych. Deficyt strukturalny odzwierciedla długoterminową nierównowagę między dochodami i wydatkami sektora instytucji, z wyłączeniem wahań cyklicznych, i pomaga ocenić stabilność budżetową oraz potrzebę dostosowań.</p>	<p>Równoważność ricardiańska według różnych modeli równowagi krótkookresowej: W równowadze krótkoterminowej model keynesowski kładzie nacisk na wykorzystanie polityki fiskalnej do stymulowania popytu i zwiększania produkcji podczas recesji, podczas gdy model monetarystyczny koncentruje się na polityce pieniężnej jako głównej sile napędowej krótkoterminowego wpływu gospodarczego. Model nowokeynesowski łączy elementy obu podejść, biorąc pod uwagę sztywność nominalną i potencjalny pozytywny wpływ polityki fiskalnej na produkcję i zatrudnienie.</p>
<p>Charakterystyka różnych miar wielkości produktu i dochodu w gospodarce: PKB: Mierzy wartość towarów i usług wyprodukowanych w granicach kraju. Odzwierciedla krajową aktywność gospodarczą. PNB: Mierzy wartość towarów i usług wytwarzanych przez mieszkańców danego kraju, niezależnie od ich lokalizacji. Obejmuje dochody uzyskane za granicą. DNB: Podobnie jak PNB, mierzy całkowity dochód uzyskany przez mieszkańców kraju, w tym zarówno ze źródeł krajowych, jak i zagranicznych. Średni dochód na osobę: Dochodu kraju / liczbę ludności</p>	<p>Mierniki inflacji:</p> <p>Indeks cen konsumpcyjnych (CPI): Mierzy średnią zmianę cen koszyka towarów i usług konsumowanych przez gospodarstwa domowe.</p> <p>Indeks cen producentów (PPI): Mierzy średnią zmianę cen otrzymywanych przez producentów za swoje towary i usługi.</p> <p>Deflator PKB: Porównuje nominalny PKB z realnym PKB w celu oszacowania ogólnych zmian poziomu cen w gospodarce.</p>	<p>Podział inflacji:</p> <p>Inflacja popytowa: występuje, gdy zagregowany popyt przekracza dostępną podaż towarów i usług.</p> <p>Inflacja kosztowa: spowodowana wzrostem kosztów produkcji, takich jak płace lub ceny surowców.</p> <p>Importowana inflacja: Presja inflacyjna wynika ze zmian cen importowanych towarów i usług. Inflacja sektorowa: Inflacja może się różnić w różnych sektorach gospodarki.</p>